

$\frac{1}{2}$ Sned Tusinde og Kredse paa 50,000 Mennesker. Det er jo sikkert ikke Grundlovens Mening: Jeg vilde godt kunne forsvare, at man kom til en Ordning, som ikke er matematisk nøjagtig, det kan den for øvrigt heller ikke blive uden i et bestemt Øjeblik. Der er tillige mange andre Hensyn at tage i Betragtning, og jeg vilde heller ikke vige tilbage for at tage noget Hensyn til, at mere sammentrængte og ensartede Valgkredse maa begrænses noget og siges at være lige saavel repræsenterede som mere forskelligartede og udbredte Kredse, hvor Uensartetheden kommer til at gøre sig mere gældende. Det er ganske rigtigt, at saadanne Hensyn er der altid at tage, de ere altid tagne, og dem vil jeg ogsaa være med til at tage ved given Lejlighed, men selvfølgelig maa det være med stor Forsigtighed og med stor Begrænsning.

Jeg tænker mig nu en Deling og har da foretaget en Optælling, der naturligvis ikke er nøjagtig gennemført, men nogenlunde, af, hvorledes Forholdet vilde blive, efter at der er foretaget en Deling med 16,000 som Delingsgrundlag. Da vil København og Frederiksberg, det kan hurtig regnes ud, faa ca. 30 Valgkredse i Stedet for de nuværende 16. Det vil jo altsaa være rene Bykredse. Foruden dem mener jeg, der vil blive 9 andre absolut rene Bykredse — de store Byer ville jo faa 1, 2, ja op til 3 Valgkredse, Aarhus vil saaledes faa 3 Valgkredse, det viser sig, naar vi tage Tallet 16,000 ind i Folketallet 52,000. Dernæst vil jeg antage, at der bliver 16 Valgkredse eller nær der omkring, hvor Forholdet vil være det, at Byerne ere saa evervejende, at de, hvis man virkelig delte mellem By- og Landinteresser, vilde kunne vælge deres Repræsentanter. 16 Byer af en Størrelse op til 9—10—11,000 Indbyggere ville jo hovedsagelig kunne vælge deres Repræsentanter, naar de rene Byinteresser kom til at gøre sig gældende. Der vilde saaledes, naar København og Frederiksberg fik 30 Valgkredse og der blev 9 andre rene Bykredse og endvidere 16 som kunde, naar de vilde, vælge udprægede Byrepræsentanter, i alt blive 55 af de 153 Folketingsmænd, som mulig kunde være Byrepræsentanter, det vil med andre Ord med et rundt Tal sige omtrent $\frac{1}{3}$. Jeg vil derfor sige, at de ærede Landboere behøve ikke at være saa særlig bange for, at Forholdet skulde forskyde sig saaledes, at de en skønne Dag skulde se sig dominerede af et rent Købstadsflertal, den Tilstand er ikke mulig. Selv om

vi blive ved at følge Udviklingen saa langt tilbage, saa tror jeg nok, det er at male en vis Mand paa Væggen, hvis nogen af den Grund vægrer sig ved at gaa med. Men for øvrigt er det jo ikke Meningen, at Delingen skal være mellem By- og Landkandidater. Nej, lad os se at holde os til J. A. Hansens gode Ord: Del jer efter Anskuelser. Det gøre vi jo for en stor Del i Øjeblikket, og jeg haaber, vi i stedse højere Grad skulle komme til at dele os efter Anskuelser, ikke efter By og Land. I de allerfleste og største Spørgsmaal er det jo ogsaa saaledes, at der er Folk i By og paa Land, som have samme Interesser baade, om jeg saa maa sige, fra oven og fra neden, og de ville sikkert ogsaa nok finde hinanden. Det viser sig jo her, at de nuværende Byrepræsentanter ere, om jeg saa maa sige, Fløjene her i Tinget. Byerne marchere ikke op i Trop og Fylking som et stort samlet Parti, der er f. Eks. ingen Udsigt til, at de to Repræsentanter for Odense skulle gaa op i en højere Enhed; den er langt borte, det vide vi. Ogsaa i saa Henseende behøve vi ikke at frygte, Anskuelserne skulle nok komme til at gøre sig gældende, og det skal nok vise sig, at de demokratiske og aristokratiske Anskuelser i Land og By i det lange Løb og i store Træk ville finde hinanden, og at Grænserne ikke ville blive dragne mellem, om man bor paa Stenbroen eller paa Agermarkerne.

Den ærede Konseilspræsident begyndte næsten — det var noget af det allerørste, han sagde — med, at dette Forslag her viste ikke nogen Tillid til Regeringen, ja, Mistillid viser det saamænd heller ikke i og for sig. Men jeg skal jo indrømme, at den ærede Konseilspræsident er bleven forvænt med Tillid, det er blevet saadan en Nødvendighedsartikel, som jo flere af os kunne have Brug for. Jeg ved af praktisk personlig Erfaring, at der er enkelte Ting, som kunne blive til en saadan Vane, at det kniber, naar man ikke kan faa dem. Den ærede Konseilspræsident er bleven saa vant til, at han skal fodres af med Tillid, at hver Gang han overhovedet ser ud over denne Sal og hører, at der bliver sagt noget, spidser han straks Øren: er det nu Tillid? Det tror jeg, den ærede Konseilspræsident kommer til at vænne sig noget af med; for jeg tror heller ikke, at det er til at leve paa i Længden. Jeg tror, at det ogsaa der hellere maa være Realiteter, Anskuelser, bestemte Ting, Meninger, det kommer til at dreje sig om, end den megen Tale om Tillid og Mis-